

Iets nieuws beginnen in het Grote Dierenbos

Op een goede dag aan het begin van de herfst liepen eekhoorn en olifant door het Grote Dierenbos. Ze liepen wat verder dan ze meestal deden en kwamen op een plek in het bos waar steeds meer open terrein was. 'Dat is raar', zei olifant, 'moet je eens kijken'. Hij wees naar de grond. Waar zij liepen was opeens een spoor ontstaan. Er stonden duidelijk voetstappen in het zand. Maar van welk dier? Ze konden het niet thuisbrengen.

Nieuwsgierig geworden volgden ze de voetstappen. Als vanzelf begon eekhoorn te tellen. Eén, twee, drie... Tot aan 58, 59, 60! Aangekomen bij voetstap nummer zestig gebeurde er iets bijzonders. Precies op die plek voegden zich twee andere sporen. Met voetstappen van twee andere dieren.

'Merkwaardig...', zei eekhoorn. 'Waar komen die twee andere sporen vandaan? En van wat voor dier? Weet je wat? Als jij nu dat ene spoor terug volgt en ik het andere.' Zo gezegd zo gedaan. Even later keerden ze terug op dezelfde plek. 'Ik tel drieëntwintig voetstappen', meldde olifant. 'Nou dat is raar, ik ook', zei eekhoorn. 'Dus op deze plek hebben we drie sporen van drie dieren die we nog niet kennen. Er is een die 60 voetstappen heeft gezet en er zijn twee anderen die 23 stappen hebben gezet'. 'En hier komen ze samen', vulde olifant aan, 'en moet je eens kijken, ze gaan vanaf hier duidelijk verder samen'.

Hier moesten ze meer van weten! Wat was er aan de hand in het Grote Dierenbos? Ze volgden het spoor, dat goed herkenbaar was. Ook zagen ze duidelijk dat de drie dieren af en toe even hadden stilgestaan. Misschien om even te overleggen over de juiste koers? In elk geval leidde het spoor naar een brug die de bever ooit had aangelegd over het water. Ook olifant en eekhoorn liepen de brug op. 'Wat stampen we lekker hè?', zei eekhoorn. Even later bereikten ze een meertje. Verlangend keek olifant naar het water. 'Je doet geen bommetje!' waarschuwde eekhoorn hem.

In het meer was een groep kleurrijke dieren in alle kleuren van de regenboog aan het spetteren en spatteren dat het een lust had. En er was een ijsbeer die duidelijk uit het hoge Noorden was gekomen, van over de overkant. En tot slot waren er ook een os en een ezel. Die hadden feesthoedjes op met het getal '60' en zaten op een paar lekkere stoelen aan de rand van het water. Naast hun stonden allemaal dozen met diverse soorten limonade en er was een tafel waarop allemaal lekkere hapjes stonden – maar dan wel vegetarisch, dat spreekt vanzelf.

'Wat zijn jullie hier aan het doen?', vroeg eekhoorn nieuwsgierig. 'We hebben allemaal een droom gekregen waarin iemand ons zei: 'Ga je mee?', zei de os. 'En toen zijn we op weg gegaan om dat te verkennen. En toen kwamen we elkaar tegen. En toen werd het ons duidelijk dat we samen sterker staan, hoe verschillend we ook zijn. En dat zijn we nu aan het vieren, samen op deze prachtige plek. Vieren jullie mee?' Dat lieten eekhoorn en olifant, die altijd in waren voor een feestje, zich niet tweemaal zeggen.

En toen het heel laat was geworden maakte olifant een kampvuur. En de kleurrijke dieren in alle kleuren van de regenboog en de ijsbeer en de os en de ezel die gingen er bij zitten en tot diep in de nacht vertelden ze elkaar verhalen over waar ze allemaal vandaan waren gekomen en wat ze nu mooi en fijn vonden en graag met een ander wilden delen en hoe het vast en zeker zou gaan worden. Er was duidelijk iets nieuws begonnen in het Grote Dierenbos.

Erik van Halsema